

ПРОТОКОЛ

№ 1614

гр. Пазарджик, 24.10.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цветанка Вълчева

при участието на секретаря Стоянка Миладинова
Сложи за разглеждане докладваното от Цветанка Вълчева Гражданско дело
№ 20235220100622 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

Не се явява ищцата Р. И. К., редовно призована на посочения по делото
съдебен адрес, чрез пълномощника си адв. Т. В..

Ответникът е редовно призован. В съдебната зала се явява юрисконсулт
на Банка ДСК АД Л. А. – П., с днес представено пълномощно.

Съдът докладва постъпилата по делото молба от ищцата, чрез
пълномощника ѝ адв. В. с вх. № 24848/24.10.2023 г., с която моли да се даде
ход на насроченото за днес дело. Заявява, че поддържа исковата молба.
Оспорва депозирания отговор на исковата молба. Държи на искането да бъде
изискан и приложен по делото заверен препис на изп. Дело № 852/2011 г. по
описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, с район на действие ОС – Пловдив, за което
представя квитанция за платена държавна такса в полза на ЧСИ. Към молбата
е приложено преводно нареждане за сумата в размер на 24лв. за препис от
цитираното изпълнително дело като сумата е внесена в полза на ЧСИ Д. М..

Съдът докладва и постъпването по настоящото дело на ч.гр.дело
№2151/2011г. по описа на РС-Пазарджик.

ЮРК. А.: Да се даде ход на делото. Заявявам, че считано от 25.05.2023
г., съгласно вписване в Търговския регистър правоприменник на „ОТП
Факторинг България“ ЕАД е „Банка ДСК“ АД и представителната власт по
настоящото производство ще се осъществява от упълномощените от банката
юрисконсулти.

С оглед изявлението на юрисконсулт А. – П. и след направена справка в търговския регистър съдът констатира, че към настоящият момент дружеството ответник по исковата молба „ОТП Факторинг България“ ЕАД е заличен търговец като е налице преобразуване и ответното дружество се е вляло в банка ДСК АД, което вписване е направено в Търговския регистър на датата 25.05.2023 г. Предвид на това, съдът намира че като ответник по делото ще следва да се заличи дружеството „ОТП Факторинг България“ ЕАД и на негово място като ответник по делото ще следва да се конституира неговият правопреемник - „Банка ДСК“ АД. За правопреемника се явява юрк. А., редовно упълномощена с днес представено пълномощно.

Съдът счита, че не е налице процесуална пречка по хода на делото, тъй като ищцата е редовно призована. Освен това с депозираната по делото молба е взето изрично становище за даване ход на делото. По изложените съображения, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ЗАЛИЧАВА като ответник по делото "ОТП Факторинг България" ЕАД и КОНСТИТУИРА като ответник по делото правопреемника на дружеството, а именно „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. Московска № 19.

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл. 143, ал. 1 от ГПК пристъпва към изясняване на делото от фактическа страна.

ЮРК. А.–П.: Поддържам отговора на исковата молба. Оспорваме исковата молба

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ. 146 ОТ ГПК СЪДЪТ ПРИСТЪПВА КЪМ ДОКЛАДВАНЕ НА ДЕЛОТО:

Подадена е искова молба с която е предявен установителен иск с правно основание чл. 415, ал.1 от ГПК.

В подадената искова молба се твърди, че на 28.06.2011 г. по молба на „БАНКА ДСК“ ЕАД е образувано срещу ищцата и други лица изп. д. № 852/2011 г., по описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, район на действие ОС Пловдив, въз основа на изпълнителен лист, издаден по ч. гр. д. № 2151 /2011 г., по описа на РС - Пазарджик срещу другите лица и ищцата, за сумата от 17

800.80 лв.- главница, 2926.25 лв.- лихва за периода от 19.11.20Юг. до 18.05.2011г., законна лихва за периода от 18.05.2011г. до изплащане на вземането, 815 лв. - разноси, от които 415 лв. - държавна такса и 400 лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Твърди се, че първоначално изп. д. № 852/2011г., по описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, район на действие ОС - Пловдив, е с взыскател „БАНКА ДСК” ЕАД. На 19.09.2012г., е конституиран нов взыскател, а именно „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ” ЕООД, ЕИК: 201058040, впоследствие с правоприемник „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ” ЕАД, ЕИК: 202317122.

Твърди се, че на 28.03.2022 г., ищцата депозирала молба по изп. д. № 852/2011г., по описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, район на действие ОС - Пловдив, с искане за прекратяване на същото на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Твърди се, че на 01.04.2022г., с постановление на ЧСИ - Д. М., рег. № 828, район на действие ОС - Пловдив, по изп.д. № 852/2011 г., било прекратено само в частта за ищцата.

Твърди се, че в хода на изпълнителното дело ищцата е направила следните разноси: 800 лв. заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита по изп. д. № 852/2011 г., по описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, р-н на действие ОС Пловдив.

Твърди се, че предвид това, че ищцата не е получила обезщетение за причинените ѝ имуществени вреди, на 25.09.2022 г. депозирала в Софийски районен съд Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Въз основа на така подаденото Заявление е образувано ч. гр. д. № 39939/2022г., по описа на Софийски районен съд и издадена Заповед за изпълнение за сумата от 800 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди - направени разноси по изп. д. № 852/2011 г. по описа на ЧСИ Д. М. за заплащане на адвокатско възнаграждение.

Предвид изложеното в исковата молба, се счита, че за длъжника по прекратеното изп. дело съществувала единствено възможността да предяви претенцията си за възстановяване на направените в производството разноси по общия исков ред.

Счита се, че следва да бъде възстановена процесната сума, представляваща обезщетение за имуществени вреди - направени разноси в

производството по изп. д. № 852/2011 г., по описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, район на действие ОС - Пловдив. Счита се, че е налице и причинна връзка, предвид, че разноските са направени именно по производство, образувано по инициатива на ответното дружество, което впоследствие е прекратено.

Предвид гореизложеното, за ищцата възникнал правния интерес от образуване на гражданско дело, с оглед защита на правата и законните й интереси.

Искането към съда е да приеме за установено, че „ОТП ФАКТОРИНГ БЪЛГАРИЯ” ЕАД дължи на ищцата Р. И. К. сумата от 800 лв., представляваща обезщетение за претърпените от нея имуществени вреди - направени разноски по изп. д. № 852/2011г., по описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, район на действие ОС - Пловдив, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Претендират се направените по делото разноски.

Към исковата молба са приложени писмени доказателства. Направени са доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК по делото е постъпил писмен отговор на исковата молба от ответното дружество, чрез пълномощника му, с който счита заведеният иск за допустим, но моли същият да бъде оставен без уважение. Изложени са съображения в тази насока.

Сочи се, че отговорността по чл. 49 ЗЗД е гаранционно-обезпечителна, отговорност за чужди противоправни и виновни действия или бездействия. В този смисъл са Постановление № 7 от 30.12.1959г. и Постановление № 7 от 29.12.1958г. и двете на Пленума на ВС. Фактическият състав по чл. 49 ЗЗД включва следните предпоставки: 1. вреди, причинени противоправно на пострадалия; 2. вредите да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил някаква работа; 3. вредите да са причинени при или по повод изпълнение на работата, възложена от ответника; 4. прекият причинител да има вина за причинените вреди.

Сочи се, че в Решение № 189/20.04.2014г. по гр.д. №5193/2013г. на ВКС, IV Г.О. е прието, че предявяването на иск или извършването на каквото и да е друго съдопроизводство по действие поначало е правомерно. Противоправна е злоупотребата с право, когато производството е заведено недобросъвестно и в противоречие с добрите нрави.

Твърди се, че в конкретния случай, изпълнителното производство по изпълнително дело № 852/2011 по описа на кантората на ЧСИ Д. М. с рег. № 828 е образувано правомерно и законосъобразно, тъй като първоначалният вискател при завеждането му е разполагал с изпълнително основание - заповед за изпълнение въз основа на документ, с който му е присъдено вземане, разполагал е и с изпълнителен лист за това вземане. Съответно към дата на образуване на изпълнителното дело, изпълняемото право е съществувало, респ. вземането не е било погасено чрез плащане преди датата на образуване на изпълнителното производство.

Твърди се, че изпълнително дело № 852/2011 по описа на кантората на служебния архив на ЧСИ Д. М. с рег. № 828 на КЧСИ, район на действие ОС - гр. Пловдив, е образувано по молба на Банка ДСК ЕАД /сега АД/ в качеството му на кредитор/вискател, срещу длъжниците А. М. П., И. Г. А. и Р. И. К. /ищец в настоящото производство/, на дата 28.06.2011г. През същата година са предприемани изпълнителни действия по отношение на длъжниците А. П. и И. А.. И понеже избраният от вискателя изпълнителен способ по отношение на И. А. - запор върху получаваното от последния трудово възнаграждение, се оказва успешно реализиран (започват да постъпват суми от така наложения запор), то до 2020г. висиящността на изпълнителното дело е била поддържана от нас - ОТП Факторинг България ЕАД, в качеството ни на вискател. Тук е моментът да се посочи, че с разпореждане от дата 09.03.2023г. на председателя на Върховен касационен съд, е образувано Тълкувателно дело № 2 по описа за 2023г. на ОСГТК на ВКС, за приемане на тълкувателно решение по въпроси, един от които ще има решаващо значение за настоящия казус, а именно: „В случай на множество солидарни длъжници в изпълнителното производство, може ли перемпция да настъпи само по отношение на тези от тях, срещу които не са предприемани изпълнителни действия в продължение на две години, и независимо от това, че в същия период изпълнителни действия са предприемани срещу останалите длъжници, или за настъпване на перемпцията трябва да е налице бездействие на вискателя по отношение на всеки от солидарните длъжници в производството?“ Сочи се, че от отговора на поставения въпрос би могла да се направи преценка дали СИ законосъобразно е прекратил частично изпълнителното производство спрямо длъжника Р. К. - ищец в настоящото производство.

Твърди се, че законосъобразно цесионерът ОТП Факторинг България ЕАД се е конституирал по горе цитираното изпълнително дело, на основание Договор за покупко- продажба на вземания (цесия) от дата 25.04.2012г., сключен между нас и Банка ДСК ЕАД/сега АД/ като цедент, тъй като към момента на подаване на молбата ни за конституиране през 2012г., изпълнителното производство по изпълнително дело № 852/2011 по описа на ЧСИ Д. М. е било висящо.

Счита се, че образуването на изпълнителното дело не съставлява противоправно поведение на кредитора, съответно изпълнителният процес не е инициран без основание. Противоправност при образуване на изпълнителното дело ще е налице, когато кредиторът е недобросъвестен и злоупотребява с правото си на принудително изпълнение, когато е предприел такова изпълнение, въпреки, че са му известни възраженията на длъжника. В случая такова поведение от страна на представляваното от мен дружество не е налице, нито към момента на конституирането ни като вискател по изпълнително дело № 852/2011 по описа на ЧСИ Д. М., нито на по-късен етап от развитието на същото.

Сочи се, че отговорността по чл. 49 ЗЗД настъпва, след като натовареното лице, при или по повод изпълнението на възложената му работа, причини виновно вреди на пострадалия. Това означава, че за възникване на тази отговорност са необходими следните кумулативни предпоставки: вреди, причинени на пострадалия пряко и непосредствено от виновно и противоправно деяние на лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил някаква работа, при или по повод която те са причинени. Поради това ВКС приема в практиката си, че при такъв иск за ангажиране на гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя на работа на прекия причинител на вредите (делинквент), следва да се изследва дали е налице целият фактически състав на неправомерното увреждане по чл. 45 ЗЗД, включително и наличието на изискваната от чл. 51, ал. 1 ЗЗД пряка и непосредствена причинна връзка между противоправното и виновно деяние на последния, и процесите вреди (Решение № 378/15.01.2016 по гр.д. №1629/2015 на ВКС, ГК, IV г.о.). От това следва, че отговорността по чл. 49 ЗЗД за възложителя на работата не възниква, ако липсва който и да е от елементите на този състав по чл. 45, във вр. с чл. 49 ЗЗД, защото същите са кумулативни. Поради това липсата на който и да е от тях е достатъчна за

отхвърляне на предявения на това основание иск за обезвреда. Считаме, че настоящият случай е такъв. Злоупотреба с право е налице само когато правото се упражнява превратно/недобросъвестно - с цел да бъдат увредени права или законни интереси на други лица (чл. 57, ал. 2 КРБ), или в противоречие с интересите на обществото (чл.8, ал. 2 ЗЗД). Иначе упражняването на материално/процесуално право/вземане, независимо от неговия размер, е поначало правомерно, защото се упражнява добросъвестно - със съзнанието, че съществува. Поради това, няма злоупотреба с процесуално право, когато например се подава молба за образуване на изпълнително дело, включително и за конституиране, щом подателят им има съзнанието, че съществува заявеното с тях право срещу длъжника. Без значение е дали това в действителност е така. Само несъмнено доказаното недобросъвестно упражняване на процесуални права е укоримо, но не и добросъвестното такова, което е налице когато процесуалното право се упражнява с убеждението, че съществува. Поради това няма злоупотреба с право когато страната/пълномощникът ѝ подадат молби за защита със съзнанието, че съществува заявеното с тях материално/процесуално право. Без значение е дали предприетата защита е адекватна, дали това право действително съществува или не, неговият размер, евентуално тяхната грешка при преценката му дали е извинителна или не, дали са положили дължимата грижа и прочие (така Решение № 257/14.07.2011 по гр.д. № 1149/2010 на ВКС, ГК, IV г.о. и Решение № 758/11.02.2011 по гр.д. № 1243/2009 на ВКС, ГК, IV, г.о.).

Сочи се, че съставът на деликтната отговорност, включително тази на възложителя по чл. 49 ЗЗД изисква да е налице причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпването на вредите, като последните следва да бъдат неизменен, обективно и закономерно настъпил резултат от противоправното поведение. Следователно, при изясняване на въпроса за причинно-следствената връзка следва да се изследва връзката между деянието и настъпилата вреда. Това е необходимо, за да се отговори на въпроса, е ли деянието причина за възникналата вреда или не. Изискването към причинната връзка между деянието и вредата е деянието да предшества във времето настъпването на вредата и да я обуславя под влиянието на вътрешни и съществени връзки на необходимост. Вредата следва закономерно да произтича от деянието, а да не бъде негово случайно

следствие. Причинна връзка е налице, когато може да се отговори положително, че без конкретното поведение претенд и раните вреди не биха настъпили. В настоящия случай ангажирането на процесуален представител (адвокат) и плащането на възнаграждение на същия е в причинна връзка единствено по повод на образувано изпълнително дело, което, както твърдят по-горе не е противоправно.

Счита се, че не е налице вреда, претърпяна от ищцата, т.к. единствената молба, подадена по изпълнителното дело от процесуалния ѝ представител е такава за прилагане по изпълнителното дело на договор за правна помощ, без да са осъществени каквито и да било действия по процесуална защита на длъжника.

Твърди се, че цитираната молба е единствената, подадена по изпълнителното дело от процесуалния представител на ищеца, като е депозирана на 01.04.2022 г., т.е. след твърдяната от ищеца дата на прекратяване поради перемпция на изпълнителното. Самият договор за правна помощ, който е представен по изпълнителното дело, е от 22.03.2022 г., т.е. сключен е за процесуално представителство по вече прекратено (според ищеца) по силата на закона изпълнително производство.

Твърди се, че след като е депозирана по вече прекратено (според ищеца) по силата на закона изпълнително дело, без да са осъществени каквито и да било действия по процесуална защита, тази молба не следва да служи като основание в полза на ищцата да бъде присъждано обезщетение за вреди, представляващи адвокатско възнаграждение по същото това изпълнително дело.

Твърди се, че молбата, депозирана на 01.04.2022 г. пред ЧСИ Д. М. е послужила единствено за представяне по изпълнителното дело на договор за правна помощ и списък по чл. 80 ГПК, като не съдържа изрично искане за присъждане на разноски. Ето защо, след като по изпълнителното дело на практика не е заявено искане за признаване на разноски в полза на длъжника, а това се е случило едва с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 25.07.2022 г., считаме, че искането на разноски е несвоевременно отправено като искът следва да бъде отхвърлен и на това основание.

В случай, че съдът приеме, че е налице твърдяното от ищеца основание

за присъждане на търсеното обезщетение за непозволено увреждане, то с настоящото се прави възражение за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, поради това, че ищецът е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл. 51, ал. 1 ЗЗД обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Делинквентът дължи обезщетение за вреди, доколкото те са възникнали в причинна връзка с противоправното му поведение, а когато за настъпилия вредоносен резултат има значение и поведението на пострадалия, то е основание за намаляване на дължимото от делинквента обезщетение на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД. В този смисъл в т. 7 от Постановление № 17/1963 г. на Пленума на Върховния съд на РБ също е възприето разбирането, че обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадал е допринесъл за тяхното настъпване.

Сочи се, че приносът на увредения като обективен елемент от съпричиняването може да се изрази в действие или бездействие. Последният не извършва непозволено увреждане, но съпричинява вредата тогава, когато е създал реална възможност за настъпването ѝ или е превърнал създадената от делинквента реална опасност в действителност. Пострадалият допринася за настъпване на вредата и в хипотезата, разгледана в т. 7 от Тълкувателно решение № 1/2014 г. по тълкувателно дело № 1/2014 г. ОСТК на ВКС, „когато не е допринесъл за настъпване на събитието, но с поведението си е спомогнал за собственото си увреждане, респ. за увеличаване размера на вредата”. Поведението на пострадалия, допринесло за увреждането, е основание да не се възлага отговорност за целия вредоносен резултат на делинквента, а само за част от него и не поражда за съда право на свободна преценка дали да намали или не обезщетението - така Тълкувателно решение № 1 от 01.08.2022г. по тълк.дело № 1/2021г. на ВКС, ОСГТК.

Счита се, че ищецът, като длъжник по изпълнителното дело не е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатско възнаграждение с оглед на очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяване на защитата му.

Сочи се, че претендиращият адвокатски хонорар, заплатен по изпълнително дело № 852/2011 по описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, район на действие ОС - Пловдив, за прекомерен с оглед разпоредбата на чл. 6, т. 5 от

Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в действащата редакция към 22.03.2022 г. - датата на сключване на договора за процесуално представителство и защита по изпълнително дело № 852/2011 при ЧСИ Д. М.), доколкото процесуалното представителство на адвоката се е изразило само в депозиране на молба за прекратяване на същото.

Моли се съда, съобразявайки се с посочената Наредба, действаща в редакцията ѝ към дата на сключване на договора за процесуално представителство и защита по изпълнително дело № 852/2011 при ЧСИ Д. М., да съобрази, че претендираното адвокатско възнаграждение е било прекомерно. Счита се че, ако ищецът е положил необходимата грижа за защита на своите интереси, то той следвало да договори и заплати хонорар от 50 лева за процесуален представител, който размер съответства на размера, определен в чл. 6, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Ето защо, разликата от 750 лева, до пълно претендирания размер от 800 лева, следва да останат в тежест на последния, именно поради липсата на полагане на необходимата грижа и липсата на причинена вреда в размер, надвишаващ въпросната сума от 50 лв. - минимален размер на адвокатското възнаграждение за извършената процесуална защита в случая, състояща се в подаване на 1 бр. молба по изпълнителното дело.

С отговора на исковата молба се прави искане производството по настоящото гражданско дело да бъде спряно, до постановяване на решение по Тълкувателно дело № 2/2023г., ОСГТК на ВКС, поради следното: според част от съдебната практика в случаите на множество солидарни длъжници по едно и също изпълнително дело, прекратяване на изпълнението може да настъпи по отношение както на всички, така и само на някои от тях. Срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече самостоятелно за всеки длъжник, като предприетите изпълнителни действия по отношение на един от длъжниците са без правно значение и последици спрямо останалите - така Решение № 83 от 11.04.2018 г. по гр. д. № 1667/2017 г. на ВКС, IV г. о.; Решение № 48 от 14.07.2016 г. по т. д. № 404/2015 г. на ВКС, II т. о. и др.

Сочи се, че е постановена практика и в обратния смисъл, съгласно която солидарните длъжници дължат на кредитора едно и също задължение и той

има право на избор срещу кого от тях да насочи изпълнението, съгласно разпоредбата на чл. 122 ЗЗД. Извършените действия спрямо едно от солидарно задължените лица имат действие и спрямо останалите - аргумент от чл. 123 ЗЗД. Плащането от един от длъжниците намалява общото задължение и освобождава от отговорност за тази част и останалите длъжници, а едновременното извършване на принудителни действия спрямо всеки от длъжниците би довело до прекомерно начисляване на разноси по изпълнението - така Решение № 100 от 09.04.2020 г. по в. гр. д. № 1168/2020 г. на II състав на Окръжен съд - Стара Загора; Решение № 1191 от 06.08.2020 г. по в. гр. д. № 1651/2020 г. на IV състав на Окръжен съд - Бургас; Решение № 172 от 07.04.2022 г. по гр. д. № 237/2022 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград.

Сочи се, че с разпореждане от дата 09.03.2023 г. на председателя на Върховен касационен съд, е образувано Тълкувателно дело № 2 по описа за 2023г. на ВКС - Гражданска и Търговска колегии, за приемане на тълкувателно решение, по което отговорът на единия от въпросите би имал решаващо значение за процесния казус, тъй като в случай, че се отговори положително на същия, това ще означава, че към дата 01.04.2022 г. - датата на постановяване на Постановлението за частично прекратяване на изпълнителното производство по изпълнително дело № 852/2011 г. при ЧСИ Д. М., рег. № 828 на КЧСИ от последната, настоящият ищец Р. К. е следвало да има качеството на длъжник по посоченото изпълнително дело, а прекратителното постановление на СИ следва да се счита за неправилно постановено. При положителен отговор на поставения пред върховните съдии въпрос, за ищецът Р. К. изобщо не би възникнал интерес от ангажиране на процесуален представител, който да поиска прекратяване по изпълнително дело № 852/2011 при ЧСИ Д. М. спрямо нея.

Искането към съда е да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявения от Р. И. К., ЕГН ***** иск като неоснователен и недоказан.

В случай, че съдът приеме предявеният иск за основателен, се моли да приеме и възражението на ответника за съпричиняване по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, поради това, че ищецът е допринесъл за настъпване на вредоносния резултат, като присъдите на ищеца сумата от не повече от 50 лева за процесуално представителство по изпълнително дело № 852/2011 по описа на кантората на

ЧСИ Д. М. с рег. № 828 на КЧСИ, и не уважите разликата за сумата от 750 лева, до пълния претендирам размер.

Претендират се направените в настоящето производство разноски, в това число юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП във връзка с чл. 25 ал.2 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

В случай, че съдът прецени, че направените в производството разноски следва да останат за сметка и в тежест на ответника, се прави искане по чл. 78 ал. 5 от ГПК да присъди размер на разноските за адвокатско възнаграждение на ищците в минимален размер, съгласно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид липсата на фактическа и правна сложност на настоящето производство.

Към отговора на исковата молба са приложени писмени доказателства. Направени са доказателствени искания.

С Определение № 1838/15.07.2023 г. съдът е оставил без уважение искането на ответника за спиране на настоящото дело. Приел е представените от страните и съответно приложени към исковата молба и към допълнителната молба на ищцата и към писмения отговор на ответника писмени доказателства. Произнесъл се е по доказателствените искания на страните. Указал е на страните разпределението на доказателствената тежест в производството, а именно по реда на чл. 154 ал. 1 от ГПК.

В днешното съдебно заседание, първоначалния ответник бе заличен като такъв по делото и на негово място бе конституирано дружеството – негов правопреемник.

ЮРК. А.: Нямам възражения по доклада.

Съдът докладва и постъпването по настоящото дело на ч.гр.дело №2151/2011г. по описа на РС-Пазарджик.

ЮРК. А.: Да се приеме. Моля да изискате изпълнителното дело.

Съдът по доказателствата

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА представените от страните и съответно приложени към исковата молба и към допълнителната молба на ищцата и към писмения отговор на ответника писмени доказателства.

ПРИЕМА И ПРИЛАГА към настоящето дело ч.гр.дело №39939/2022г. по описа на Софийския районен съд и ч.гр.д. № 2151/2011 г. по описа на РС – Пазарджик

Съдът счита, че за изясняване на делото от фактическа страна е необходимо да бъде изискано и приложено към настоящото дело заверен препис на изп. дело №852/2011г. по описа на ЧСИ Д. М., рег. № 828, район на действие ОС-Пловдив, в каквато насока е определението на съда под № 1838/2023 г.

С днес депозираната писмена молба пълномощникът на ищцата е представил платежен документ за внесена в полза на ЧСИ Д. М. такса в размер на 24 лв. за изготвяне на препис от изпълнителното дело, затова съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДА СЕ ИЗИСКА за прилагане към настоящото дело заверен препис на изп. дело №852/2011 г. по описа на ЧСИ Д. М., рег. №828, район на действие ОС-Пловдив. Към писмото да се приложи препис от преводно нареждане за сумата в размер на 24 лв., приложен към молбата на ищцата от 24.10.2023 г.

ЮРК. А.: Нямам други искания за днес.

Съдът счита, че делото ще следва да бъде отложено за друга дата за събиране на допуснатото доказателство, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОТЛАГА делото и го НАСРОЧВА за 09.01.2024 г. от 10:00 часа, за която дата и час ответникът уведомен чрез процесуалния си представител. Ищецът уведомен по реда на чл. 56, ал. 2 от ГПК.

Протоколът написан в съдебно заседание, което приключи в 13:53 часа.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____

Секретар: _____